

MAKSIM GORKI

ORLOWIT

MAKSIM GORKI

ORLOWIT

 SAGA
EGMONT

Maksim Gorki

Orlowit

SAGA Egmont

Orlowit

Original title

Супруги Орловы

Cover image: Shutterstock

Copyright © 2020 SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788726545999

1. e-book edition, 2020

Format: EPUB 2.0

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

SAGA Egmont www.saga-books.com - a part of Egmont,
www.egmont.com

... Miltei joka lauantai kuului kauppias Petunnikowin vanhan, likaisen talon ränstyneen piharakennuksen kellarikerroksesta naisen hirveätä kirkunaa.

"Odotas! Senkin juoppolalli, perkele!" kirkui nainen syvällä alttiäänellä.

"Hellitä!" vastasi miehen tenori.

"En, enpäs hellitä, en hellitä, senkin peto."

"Valehtelet! Sinä hellität!"

"Tapa minut, en hellitä."

"Sinäkö? Sinä valehtelet senkin hälläkkä!"

"Herra Jumala! Se tappaa minut... Apuun!"

"Sinä hellität."

"Lyö vaan, elukka, lyö vielä!"

"Odota vaan... toisen kerran lisää!"

Tämän vuoropuhelun alkaessa hypähti Sutschkowin maalarinoppilas, joka päivät pitkät pienessä vajassa jauhoi väriä, lähemmäs, hänen silmänsä loistivat kuin pienen hiiren ja hän huusi niin kovin kuin taisi:

"Suutari Orlowissa tapellaan taas! Hohoo!"

Tschischik, joka oli kaikellaisten seikkailujen harrastaja, juoksi Orlowin akkunan luo, asettui mahalleen maahan ja pistäen takkuisen veijaripäänsä viekkaine kasvoineen, jotka olivat yltäänsä maalissa, akkunasta sisään, katseli hän ahnain silmin pimeään kosteaan luolaan, josta löyhki vanhan nahan ummehtunut haju. Sisällä kieriskeli raivoisasti kaksi olentoa.

"Ihanhan sinä tapat minut!"... kirkui vaimo tukahtuneella äänellä.

"Eipä väliä!" rauhoitti häntä mies, ääneensä kooten koko raivonsa.

Kuului kumeita iskuja jotain pehmeää vasten, huokauksia, ihmisen tukahdutettua ähkimistä niinkuin jotain painavaa nyöritettäisiin.

"Hajdjai, kylläpä kolhii sitä halolla", kuvasi Tschischik tapausta, ja yleisö, joka ali kokoontunut hänen ympärilleen — Schneider, raastuvan palvelija, Lewtschenko, soittoniekka Kistiakow ja muut ilmaisten huvien ystävät — kyselivät häneltä innokkaasti nyppien hänen jalkojaan ja housujaan, jotka olivat yltäänsä maalissa:

"No, mitenkäs nyt? Onko se saanut sen akan alleen?"

"Selässä istuu ja painaa sen nokkaa maahan..." kertoi Senka ja vapisi mielenhalusta näkemistään nauttien.

Yleisö kumartui akkunaa kohti hartaasti haluten itse nähdä taistelun yksityiskohtia, ja vaikka tunnettiin ne tavat, joita Grischka Orlow käytti sodassa vaimoan vastaan, oli hämmästyks kuitenkin yleinen.

"Hyi perhana! Kylläpä on sen peitannut."

"Koko nenä on verissä", selitti Senka.

"Hyvä Jumala", huusivat naiset.

"Kylläpä on peto."

Miesten lausunto oli puolueettomampi.

"Kuoliaaksi kai se sen nuijii..." sanoivat he.

Ja soittoniekka selitti profetan äänellä:

"Muistakaa minun sanoneen, että puukolla se sen tappaa. Ei tuota kauvan kestä, kerrassa siitä loppu tulee."

"No nyt loppui!" kertoi Senka kuiskaten, hypähti ylös ja juoksi nurkkaansa, johon asettui havaintojaan tekemään, sillä hän tiesi Grischka Orlowin tulevan pihalle.

Yleisö hajaantui nopeasti, kukaan kun ei tahtonut joutua liian lähelle hurjaa suutaria, joka ei nyt taistelun jälkeen enää ollut yhtä mieltäkiinnittävä eikä ihan vaaratonkaan. Ja tavallisesti kun Orlow tuli luolastaan, ei pihalla ollut muita kuin Senka. Syvään hengittäen, paita rikki, tukka hajalla ja hikinen naama naarmuissa katseli Orlow veristävin silmin ja kädet taapäin ojossa ympäri pihaa ja kulki hitain askelin vanhalle kivirauniolle, joka oli halkovajan lähellä. Välillä vihelsi hän kuin olisi aikonut kutsua kaikki talon asukkaat

taisteluun. Sitten istahti hän rauniolle, pyyhkäsi paidan hialla hikeä ja verta otsaltaan ja jäi istumaan väsähtäneeseen asentoon, retkahtaen likasta, kirjavaväristä seinää vasten, johon Sutschkowin maalareilla oli tapana työstä tullessaan puhdistella siveltimiään.

Orlow oli kolmissa kymmenissä ijältään. Pronssinvärisiä, hienopiirteisiä hermostuneita kasvoja koristivat pienet tummat viikset, joiden alta näkyivät täydet punaset huulet. Suuren käyrän nenän yli olivat taajat kulmakarvat kasvaneet ja niiden alta tirkisteli pari aina epävarmoja hehkuvia silmiä. Kiharat hiukset valahtivat takaa ruskealle jänteiselle niskalle. Kasvultaan oli hän keskikokoinen, hieman työn kumartama, vankkalihaksinen ja kiihkeä. Ja istuessaan nyt kauvan kuin jäykistyneenä veti hänen terve ruskea rintansa syviä hengenvetoja. Aurinko on jo laskenut, mutta ilma on painava; pihalla tuntuu öljyvärin, hapankaalin ja kaikenlaisen mädännyksen haju. Molempain kerrosten akkunoista kuuluu lauluja ja haukkumasanoja ja väliin tirkistää jokin juopponaama akkunasta Orlowiin päin ja katoaa taasen.

Maalarit tulevat työstä, sivumennen katsahtavat he Orlowiin, viittaavat toisilleen ja iloisesti lörpötellen lähtevät saunaan tai kapakkaan. Yläkerrasta kiipeevät räätälit pihalle — puoliksi pukeutuneita, laihoja, vääräsäärisiä ihmisiä — tekevät pilaa maalarien puhetavasta, joka kuuluu kuin herneitä pudistelisi. Koko piha kaikuu meteliä, iloista ja vilkasta naurua ja sukkeluuksia... Orlow istuu nurkassaan vaieten, eikä katso kehenkään. Ei kukaan mene hänen luokseen, ei uskallakaan kukaan häntä pilkata, sillä kaikki tietävät, että hän nyt on hurja peto.

Siinä istuu hän synkeänä ja raivoisana, rinta huohottaa, sieramet vavahtelevat, huulet käyristyvät ja suusta näkyy kaksi riviä vankkoja, isoja, keltaisia hampaita. Hänen silmissään väikkyä punaisia läiskiä, viinan himo kalvaa